

ԱՋԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ԺԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԳՐԱԿԱՆ ՇԱԲԱԹԱԹԵՐԹ

ԱՊԱԿԵԴՐՈՆԱՑՈՒՄ

Ձեռ' գիտեր թէ օրինակը ո՞րչափ  
կրնայ պատշաճիլ երբ ըսենք թէ ա-  
պակեգրոսացւումը ամբողջ մեր եկե-  
ղեցական, կրթական և այլ գործերը

ցոազիրները թուղթին մէկ երեսը  
վրայ միայն գրեն , սպառանքի աշխատանք  
սուրեանց դիրութեան նամար :

(1) Երբ orthodoxe՝ ուղղափառ.  
hétérodoxe՝ այլափառ կը թարգմանուի  
սխալ չէ կարծեմ paradoxes ալ հակա  
փառ. կամ ուրիշն թարգմանել:

Բուռ մնունը (Noel) հոգեւած տօնը Արեւմտեցիք եկեղեցիք միայն ունենէ հենքանստապօղի տօնը մը խաղաղութիւն համար դեկտեմբեր 25ին սահմանած էր տօնել, հնչը աշխատութիւնով մը Հայ եկեղեցիք ալ Դ. դարու մէջ զբոսաւորական արշուժեանք մը տօնէ Հայ հեթանոսութեան տօները Իսկ՝ Յայնուրփառ (Epiphanie) տօնը Արեւելիք եկեղեցիքը որուն մէջ իր տօնուրը միայն յօռնուան Յիւն Յովհանն Ոսկեգրեւորքի (347-407) բով, Եմաւոնի տօնը Արեւելիք եկեղեցիք ալ ընդունեց այսպէս իոյն յիւն Սուրիերան, 386ին իր յայտնէ Եստիւրեանց (ձառ. Յարալդ Մննչիստ)

Թէ և այ եկեղեցին ընդունած ըլլա-  
մունքովը դեմտնորք 25ին տակերի մ  
գրութիւնն, հետաքրքրեալ է այս մա-  
սին յառաջ րերել Վեներտիկ միտքառու  
րենն Հ. Բարսեղ Սարգիսեանի Գճն  
դասորդիմ Գովնա Մանգալանլուդէ  
քին մէջ Ստեփան Երազմացիին անտի-  
գրութիւնեանն մէջ բերած հետեւե-  
հատուածը (մը 28). Վշեռնացուն,  
հարցն երանեակաց որ ք ի Նիկիա և մե-

ձեր կը սկսին Մտնէք՝ Միտունթնէն  
անտառ տուն, Հաղաթնթնթն թառ  
կին մէջ թառ խառնի, եւնի տնայ  
երբ ժն. դարուն Շնորհալի հայրապ  
տին ժամանակ միտունթն խնդրել  
մաճիկէ հաղապ խնդրել թառ սոսոս  
Բիւշանթնան արճունթն կողմ  
առաջանթնան ինք զվտաղաթնթն  
մէջն էր. Յօնանթն... Մտնէն ի ի  
տնմերէր թառն և հինթն, զվտառնթն











Պէտք է ըսել սակայն թէ իշխանը այս անգամ զինչ ուն յատանաւոր տպահարութեան բըած էր իր վրայ։

Ոստած միշնցին կ'ողեւտլուէր ճշմարիտ տպացիին մը ալս ու դէմը այն աստիճանայ յատկանայան կը դառնար մտադ չէր զգար անգամ անոր տղեն դոկթիւնը։

Ելփրիտ ամէն բանէ աւելի շատ զգածուած էր անոր քարաքաղաք խօսակցութեանն ու ձեւերէն։

Բաղիդցի մը ըտոր ատենցմով պարզապէս ծիծաղելի պիտի չտեսնար, քայք տառաւորքէր այն աստիճան շտրտակ ձեռով մը կը վարտէին այդ տեսնով պարագաներու մէջ որ անկարելի է իրենց չշամարտէ։

Ինքն աղլիկը ասկայն կը մտածէր յաւորդ զիւնրուած վրայ։

Ի՞նչ կրնար ընել։

Պարզաբ մըն էր աստիկա զոր աստիպուած էր հատուցտնել։

Մտանալիք որ իշխանը ալ առջի ալէս պիտայ չէր արտաք իրենէ։

Օ՛հ, աղէկ կը զգար որ սէր բուռածը չպիտի ունենար անոր համար, քայք վիճակէս համողութեան էր թէ զէ՞ք ամառն։

Նայալն շարեկամութեամբ մը պիտի կ'որենար շրջապատելի իշխանը։

Յետոյ ալ զոհողութեան գիշերը անխնայութի էր։

Չի՛ մի որ ժպտ ըտ չամսիւհէն։

Երևեսցա՛ն իմ անհոգիները և իմ անհասկացիկները : Երևեսցա՛ն իմ անհոգիները և իմ անհասկացիկները : Երևեսցա՛ն իմ անհոգիները և իմ անհասկացիկները :

բնին հիմա յայտարար էր ինքը  
 որ իր իսկ անտեսութեամբ կատար-  
 ար էր չէր ուզեր ընդունել  
 չունէ դժուր պատուարը մարտու մը  
 չէր խօսու մը. մարդ մը՝ որ բաժնի  
 անցած էր իրեն հետև որ այլչեան  
 էր և այնչեպի ալ ազնիւ ցոյց  
 էր ինքզինքը  
 իրմ Ժառի, սխալ մը չէր ընել  
 ապա մտածելով  
 , ապա ընդարար անարժան գործը  
 էր, քանի որ իր մտածութեան  
 աշխատ էր դարձնել ապիտակութիւն  
 մայն կողմիտ մը համար լքած էր  
 իր իր  
 Պէտք Մէյլանը... Այս անունը  
 իր կ'երեւար իրեն  
 ըսել իսկ Ժամանակին սիրած էր  
 և կասկածներու դէմ ալ պաշտ-  
 ... և ետևորակ Պէտք Մէյլան  
 թա՛ն աղիկ մըն էր... անոր  
 արտաբերութեան ապաշխատ մը ալ  
 ... Անարժան արարած էր չէր  
 , մարտեալ ոչխար մը՝ նոյն իսկ  
 արժեանքն տարիքին մէջ  
 այդ արարածն էր որուն հետ  
 լիարժեք անտեսութիւն  
 լիարժեք կատարողին մը համակաժ  
 ժամանակը աղիկն որ բարկու-  
 ժամանակը կը լիարժեք... միշտ  
 լիարժեք